

[Udenrigsministeren.]

eksport til Tysklandsmarkedet, gå upådtalt hen. Når fællesmarkedets ministerråd vedtager en ganske bestemt procedure for, hvorledes man skal forholde sig, hvis Tyskland ikke bliver i stand til med den politik, kommissionen har tilrettelagt, at overholde langtidsaftalen, når ministerrådet vedtager, hvilken procedure der så skal sættes i værk, for at Tyskland kan blive sat i stand til at overholde langtidsaftalen, så vil jeg meget nødtigt have, at den bemærkning skal stå upådtalt, at vi kender sådanne tidligere tilfælde, og de er jo ikke blevet overholdt. Jeg vil meget nødtigt have, at det skulle stå som det eneste, der blev sagt fra denne talerstol i denne debat, at vi tror ikke på, at kommission, ministerråd og Tyskland vil overholde de aftaler, de vedtagelser, der skete som led i juleforliget. Jeg tror i hvert fald på det, og jeg tror, det er klogt af os at fastholde det.

Så spurgte det ærede medlem mig, om jeg var sikker på, at det, der eventuelt måtte blive opnået med en kvalitetsadskillelse for ostens vedkommende, ikke kunne betyde, at vilkårene for dansk ost blev ringere i stedet for, som vi havde håbet på, at blive bedre. Det skal jeg naturligvis ikke kunne sige; jeg kan kun sige, at så vidt jeg ved, anmodede et enstemmigt landbrugserhverv om at søge dette gennemført, og vi fulgte det enstemmige landbrugserhverv. Hvis så Landbrugsrådets præsident kommer og spørger, om det ikke er noget skidt, vi har opnået, vil jeg spørge Landbrugsrådets præsident, hvorfor han så rådede os til at forsøge at få det.

Når så det ærede medlem fremstiller det, der nu sker med hensyn til ægekspporten til Tyskland, som et resultat af fællesmarkedet, så ved det ærede medlem godt, at det ville ikke have hjulpet Danmark en tøddel i denne situation, om vi havde været medlem af fællesmarkedet, for det samme importforbud gælder i forhold til Holland, som er medlem af fællesmarkedet. Men det ærede medlem ved også godt, at det, der er årsagen til, at importforbuddet for æg nu bliver etableret, er, at den tyske ægproduktion er vokset så stærkt som følge af den beskyttelsespolitik, Tyskland i kraft af fællesmarkedet er i stand til at føre — og som vi må regne med er den egentlige risiko

også for andre varer — at de enkelte lande inden for fællesmarkedet etablerer en selvforsyningspolitik for deres landbrugsprodukter, sådan at ikke blot importen fra tredjelande, men også importen fra andre medlemslande inden for fællesmarkedet går tilbage. Det løser sig ikke ved, at Danmark indtræder i fællesmarkedet.

Endelig skal jeg gøre et par bemærkninger i anledning af enkeltspørgsmålene. Til det ærede medlem hr. Erik Kraghs udtalelser om den atomfrie zone i Norden vil jeg sige, at vi får jo lejlighed til at drøfte dette spørgsmål på Nordisk Råds møde. Jeg har på den danske regerings vegne ved adskillige lejligheder klart givet udtryk for vor opfattelse. Den opfattelse vil også finde udtryk på Nordisk Råds møde, og jeg går ud fra, at Nordisk Råds møde, på samme måde som tilfældet var for 2 eller 3 år siden, vil slutte med at afvise forslaget med stort flertal, nemlig formentlig alle partier bortset fra det ærede medlem hr. Aksel Larsens parti og så de finske, skal vi sige ægte kommunister. Men jeg tror ikke — det har jeg sagt offentligt tidligere, og det vil jeg gerne gentage — at man gør bevarelsen af Norden, de skandinaviske lande, som en reelt atomfri zone nogen tjeneste ved ustandseligt at fremdrage dette spørgsmål. Man kan kun opnå én ting — og det afværges ikke ved, at det ærede medlem hr. Aksel Larsen siger, at han har tillid til alvoren i vore erklæringer — man opnår kun én ting både i øst og i vest: at skabe mistillid til den politik, vi fører, og som er resulteret i et reelt atomfrit Norden, og det kan vel hverken være det ærede medlems formål eller andres, som af og til fører denne tanke frem.

Dernæst vil jeg gøre nogle bemærkninger til det, der er hovedindholdet i denne debat.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel mener, at den nye situation opstod efter juleforliget. Det er jeg nu ikke så sikker på kan holde for en nærmere vurdering. Man kan altid diskutere, hvornår der opstod en ny situation. Den nye situation opstod med sammenbruddet af forhandlingerne i januar sidste år, og det, der er sket ved juleforliget, er, at man delvis har repareret det, der blev slået i stykker ved de Gaulles aktion i slutningen af januar 1963. For så vidt, kan man altså sige, bety-